

போள் யேசுகுமார் கிறிஸ்டினா நிரோஜினி, உதவி விரிவுரையாளர், வரலாற்றுத்துறை, கலை
கலாசார பீடம், கிழக்குப்பல்கலைக்கழகம்.¹

திருமதி. நிலாந்தினி செந்தூரன், சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், வரலாற்றுத்துறை, கலை கலாசார
பீடம், கிழக்குப்பல்கலைக்கழகம்.²

மறைக்கப்படும் தொல்லியல் மூலாதாரங்களுடாக சமகாலத்தில் தமிழ்ச் சமூகம் எதிர்கொள்ளும் சவால்கள்

ஆய்வுச் சுருக்கம்

வரலாற்று ரீதியான ஆய்வு முறையில் சான்றுகள் முக்கியமானது. அதிலும் இலக்கியச் சான்றுகளை விட தொல்லியற் சான்றுகள் சமகாலத்து ஆவணங்களையும் உண்மைத் தன்மையை வெளிக்காட்டுவதில் முதன்மையான ஆதாரங்களாக விளங்குகின்றன. சமகாலத்தில் வரலாற்றுச் சான்றுகள் தொடர்பான விழிப்புணர்வின்மையால் அவை உரிய முறையில் பாதுகாக்கப்படவில்லை. அத்தோடு சில சான்றுகள் தற்காலத்தில் திட்டமிட்டே மறைக்கப்பட்டு வருகின்றமை கவலைக்குரிய விடயங்களாகும். இச்செயற்பாடுகள் ஓர் இனத்தின் அடையாளத்தை அல்லது ஓர் சமூகத்தின் வரலாற்றை அறிந்துகொள்வதில் பாரிய சவால்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அதன் வடுக்களையே இன்று நாம் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். எனவே காலத்தின் தேவைகருதி தொல்லியற் சான்றுகளைப் பாதுகாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டியது அவசியமாகும்.

இவ்வாய்வுக் கட்டுரையானது மறைக்கப்படுகின்ற தொல்லியல் மூலாதாரங்களால் தமிழ் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்களை காரணகாரிய அடிப்படையில் விபரிப்பதுடன் அவற்றுக்கான தீர்வாலோசனைகளை முன்வைப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது. அத்தோடு தமிழ் மக்களுக்கு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தி கிராமங்கள் தோறும் தொல்லியல் மற்றும் பண்பாட்டு குழுக்களை அமைத்து வரலாற்றுச் சான்றுகளையும் தமிழர் பாரம்பரியங்களையும் பாதுகாப்பதற்கான விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தலும் அவசியமாகின்றது.

யுத்தத்தின் பின்னரான மறைமுக செயற்பாடுகள் சமூக நல்லிணக்கம் மற்றும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வரலாற்றில் பின்னடைவைத் தோற்றுவித்துள்ளன. குறிப்பாக தமிழர்களின் வரலாறும் மறைக்கப்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் குசலானமலை, பங்குடாவெளி, ஆரையம்பதி கோவில்களும், ஆலங்குளம், கன்னியா வெந்நீருற்று, கன்னியாகுமாரி பிள்ளையார் ஆலயம், சம்மாந்துறை பிள்ளையார் ஆலயம், பொலன்னறுவைக்கால இந்துக் கோவில்கள் வரலாற்று முரண்பாட்டைத் தோற்றுவித்துள்ளன. எனவே இப்பிரதேசங்களை மையப்படுத்தியதாகவே இவ்வாய்வு அமைகின்றது. ஆய்வு அணுகுமுறையாக அளவு ரீதியான பண்புகளை ஒப்பீட்டு ஆராய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டது.

எனவே ஈழத்தமிழர் வாழும் பிராந்தியங்கள் இன்று ஏனைய சமூகங்களால் ஆக்கிரமிக்கும் சூழலும் வரலாறுகள் திரிபுறும் நிலையும் உருவாகியுள்ளது. இவ்வாய்வு உண்மைத்தன்மையை

வலியுறுத்தும் சான்றுகளின் ஊடாக வெளிப்படுத்தி அவற்றை பாதுகாக்கும் ஆரம்ப முயற்சியாகவே அமைகின்றது.

திறவுச்சொற்கள்: தொல்லியல் வரலாற்றுச் சான்றுகள், தமிழ்ச் சமூகம், சவால்கள்

1.1 அறிமுகம்

பல்லின மக்கள் வாழும் இலங்கையின் வரலாற்றை அறிவதற்கு பெரும்பான்மை சமூகத்தின் வரலாறு மட்டும் போதியதாக அமையாது. ஓர் ஓவியம் முழுமை பெற்றால் கலையுணர்வை ஏற்படுத்தும். அது போன்று இலங்கை வரலாறு பூரணமடைய வேண்டுமாயின் ஏனைய சமூகத்தின் வரலாறும் அவசியமாகின்றது. வரலாற்றில் நம்பகத் தன்மையை வெளிக்காட்டும் தமிழரின் தொல்லியல் மூலாதாரங்கள் மறைக்கப்பட்டு வருகின்றன. இலங்கை வாழ் மக்களிடம் பூர்வீக இனம், சமயம் என்பவற்றை வெளிப்படுத்துவதில் போட்டித் தன்மைகள் காணப்படுகின்றன. இதன் பின்னணியில் வரலாற்றுண்மையை வெளிப்படுத்துவதில் தொல்லியல் சான்றுகள் முதன்மை பெறுகின்றன.

1.2 ஆய்வின் நோக்கம்

வரலாற்றுச் சான்றுகளில் முதலிடம் பெறுபவை தொல்லியல் ஆதாரங்களாகும். இவை உரியமுறையில் ஆவணப்படுத்தப்படுகின்ற போது முழுமையான வரலாற்றைத் தொகுக்கமுடியும். அந்தவகையில் வரலாற்றில் உண்மைத் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதில் தொல்லியற் சான்றுகள் முதன்மை பெறுவதை வலியுறுத்திக் கூறி அவற்றை எதிர்கால சந்ததியினருக்காகப் பேணப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்த்தல். திரிவுபடுத்தப்படுகின்ற தமிழரின் வரலாற்றை வெளிச்சத்திற்கு கொண்டுவருதலும் தொல்லியல் அகழ்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய இடங்களை அடையாளப்படுத்தலும் முக்கிய நோக்கமாக அமைகின்றது.

1.3 ஆய்வுப்பிரச்சினை

வரலாற்றில் உண்மைத் தன்மையை வெளிப்படுத்தும் முதன்மையான ஆதாரங்களாக தொல்லியற் சான்றுகள் உரிய முறையில் பாதுகாக்கப்படாமல் அழித்தொழிக்கப்படுகின்றன. மேலும் சில சான்றுகள் தற்காலத்தில் திட்டமிட்டு மறைக்கப்பட்டு வருகின்றன. தமிழர் வாழும் பிராந்தியங்கள் இன்று ஏனைய சமூகத்தினராலும் ஆக்கிரமிக்கப்படுகின்றன. இச்செயற்பாடுகளால் தமிழரின் வரலாறு திரிவுபடுத்தப்படுகின்றமை முக்கிய ஆய்வுப் பிரச்சினையாகும்.

1.4 ஆய்வு முறையியல்

ஆய்வுக்குரிய முதல்நிலைத் தரவுகளாக நேர்காணல்கள், களஆய்வுகளும் இரண்டாம் நிலைத் தரவுகளாக நூல்கள், பத்திரிகைகள், இணையத்தள செய்திகளும் இவ்வாய்வுக்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

1.5 ஆய்வு அணுகுமுறை

அளவு ரீதியான பண்புகளை தொல்லியல் மற்றும் இலக்கியச் சான்றுகளுடன் ஒப்பீட்டு ஆராய்கின்றது.

2. தொல்லியல் சான்றுகளின் தனித்துவமும் அதனை ஆய்வுக்குட்படுத்தும் போது எதிர்நோக்கும் சவால்களும்

தொல்லியற் சான்றுகள் என்பது மண்ணிலே புதையுண்டோ அதன் மேற்பரப்பிலோ காணப்படும் நூறு வருடத்திற்கு மேற்பட்ட ஆவணங்களாகும். தொல்லியற் சான்றுகளின் உண்மைத் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதில் பல சவால்கள் காணப்படுகின்றன. வரலாற்றாசிரியர்கள் மத்தியில் முரண்பட்ட கருத்துக்கள் காணப்படுவதால் வரலாற்றின் உண்மைத் தன்மையினை அறிவதில் சவால்கள் உள்ளன. குறிப்பாக தமிழ் - பௌத்தம் தொடர்பில் தமிழ் சிங்கள வரலாற்றாசிரியர்கள் மத்தியில் கருத்து வேறுபாட்டைத் தோற்றுவித்துள்ளது. அத்தோடு ஆய்வுக்குட்படுத்தும் வரலாற்றாசிரியர்கள் நடுநிலையாகவும் உண்மைத் தன்மையான சான்றுகளின் அடிப்படையில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

வரலாற்றை வெளிக்காட்டும் தொல்லியல் ஆவணங்கள் திட்டமிடப்பட்ட வகையில் அழிக்கப்படுகின்றன. இதற்கு தமிழர்களின் அசமந்தப்போக்கு, வரலாற்றுச் சான்றுகள் தொடர்பான விழிப்புணர்வின்மையும் முக்கிய காரணங்களாகும். தங்களின் மரபுரிமைச் சின்னங்களை எதிர்கால சந்ததியினருக்காகப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற விழிப்புணர்வு அற்ற தன்மை காணப்படுகின்றது. குடும்ப வறுமையை காரணங்காட்டி பாரம்பரிய மரபுரிமைச் சின்னங்களை பணத்துக்காக விற்கும் நிகழ்வுகளும் ஆங்காங்கே இடம்பெறுகின்றன.

கிழக்கு மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரையில் தொல்லியல் ஆவணங்களைப் பாதுகாப்பதில் போதியளவான வசதிகள் இல்லை. குறிப்பாக கிழக்கு மாகாணத்தில் அனைத்துச் சான்றுகளையும் இணைத்த வகையில் ஒரு அருங்காட்சியகம் இல்லாமையும் பெரும் சவாலாகக் காணப்படுகின்றது. தொல்லியல் சான்றுகளின் உண்மையை வெளிக்காட்டும் இரசாயணப் பகுப்பாய்வு வசதிகளுமில்லை. அத்தோடு பெரும்பான்மை சமயகுருமாரின் தன்னிச்சையான நடவடிக்கைகள், அரசியல்வாதிகளின் தலையீடுகள் என்பன முக்கிய காரணங்களாகும்.

3. அண்மைக்காலமாக எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள்

3.1 குசலான் மலை

ஏறாவுர்ப்பற்று பிரதேச செயலகத்திற்குட்பட்ட செங்கலடிப் பிரதேசத்தில் செங்கலடி பதுளை வீதியில் வேப்பவட்டுவான் கிராம உத்தியோகத்தர் பிரிவுக்குட்பட்டு ஏறத்தாள மூன்று கிலோமீற்றர் தூரத்தில் குசலான் மலை எனும் பிரதேசம் அமைந்துள்ளது. இப்பிரதேசம் முற்றிலும் இந்து சமயத்தவர்கள் வாழும் பிரதேசமாகும். இங்குள்ள மலைகளில் பல தொல்லியலம்சங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. தற்போது காட்டுப்பிரதேசமாகக் காணப்படும் இவ்விடம் முன்பொரு காலத்தில் செறிவான குடியிருப்புக்களைக் கொண்டிருந்தமைக்கான தொல்லியல் அம்சங்களினைத் தன்னகத்தே கொண்டு காணப்படுகின்றது. இலங்கை வரலாற்றில் இப்பிரதேசத்தின் தொன்மையை வெளிக்காட்டுவதாக அமைகின்ற போதிலும் சில வரலாற்றாசிரியர்களின் கருத்துக்கள் சமூக முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவிக்கும் விதத்திலும் அமைந்துள்ளன.

இப்பகுதியில் கருங்கந்தாண்கள், செங்கற்களால் அமைக்கப்பட்ட இருப்பிடங்கள், பழைய கட்டடச் சிதைவுகள், மட்பாண்ட ஓடுகள், அடையாளங் காணப்பட்ட ஏழு தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள், குகைத்தளங்கள் முதலிய தொல்லியல் மூலாதாரங்களைக் காணலாம். இவற்றின் மூலம் இப்பகுதியில் குடியிருப்புகளுடன் கூடிய சமயம் சார்ந்த கட்டடங்கள் இருந்தன என்பதனை உறுதிப்படுத்தலாம். பேராசிரியர் பரணவிதான “Inscriptions of Ceylon” எனும் தனது நூலில் 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395 எனும் இலக்கமிடப்பட்டு குசலான்மலைக் கல்வெட்டுக்கள் பதிவு செய்துள்ளார்.

இப்பகுதியில் இதுவரை அடையாளங் காணப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் ‘திஸ’, ‘அபய’ எனும் தமிழ் மொழிக்குரிய பெயர்கள் உள்ளதை தங்கேஸ்வரி தனது கிழக்கிழங்கை பூர்வீக வரலாறு எனும் நூலினூடாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார். அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள குடுவில் கல்வெட்டில் வணிகனின் மருமகளான ‘திச’ எனும் தமிழ் பெண் பற்றிய குறிப்பு, அநுராதபுரத்தில் கிடைத்த ‘திஸஹ’ என்ற தமிழ் வணிகன் பற்றிய குறிப்பு, தம்புள்ளியிலுள்ள ‘அபயம்’ எனப் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டும் தமிழர்கள் வாழ்ந்தமையை உறுதி செய்கின்றன. ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் திஸ, திச, திஸ்ஸ, திஸஹ, திஸய, திதிஸயஸ என எழுதப்பட்டுள்ளது. இலக்கிய வழக்கிலுள்ள பெயர்கள் கல்வெட்டுக்களில் மாறி எழுதப்பட்டதற்குத் தமிழக பிராமிக் கல்வெட்டுக்களிலும், இலங்கை பிராமிக் கல்வெட்டுக்களிலும் சான்றுகள் இருப்பதால் அதைத் ‘திசென்’ என்று வாசிப்பதே பொருத்தமானதாகும். இது வடமொழி சார்ந்த பெயராக இருப்பினும் பண்டைய காலத்தில் இப்பெயரில் தமிழர்களும் இருந்ததற்கு பல சான்றுகள் உண்டு. இதற்கு தமிழ்நாட்டில் அழகன் குளத்தில் கிடைத்த மட்பாண்டத்தில் வரும் ‘திசஅனத்’ என்ற பெயர் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். தமிழ்ப் பெயர்களை வகைப்படுத்திய பேராசிரியர் புஸ்பரெட்ணம் ‘திசென்’ என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றார் (புஸ்பரெட்ணம், 2001:30).

கல்வெட்டில் காணப்படும் ‘திஸ’ என்ற பெயர் தமிழருக்குரிய பெயரென்பதும் பண்டைக் காலத்திலே குசலான்மலையில் தமிழர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் இவற்றால் உறுதி

செய்யப்படுகின்றது. கல்வெட்டில் காணப்படும் 'அபய' என்ற பெயரும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பெயருக்குரியவர்களுள் சிலர் சிற்றரசர்களாகவும் கிராமத் தலைவர்களும் வேறுபல தலைவர்களாகவும் இருந்ததைக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. இவற்றைவிட இங்குள்ள கல்வெட்டிலே பருமக, தேவகுத்தன், சுதசென, நாக, ஹாமினி, திஸ, ஹபதி போன்ற தமிழ்ப் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு தலைவனால் அல்லது தலைவனின் மகனால் பௌத்த சங்கத்தாருக்கு தானம் செய்த குகை எனும் கருத்து வெளிப்படுகின்றது. இதனூடாக இக்குகையில் தமிழர்கள் வாழ்ந்தனர் என்பது தெட்டத் தெளிவாகின்றது. இம்மலையில் ஓர் கிராமத் தலைவன் அல்லது அரசன் வாழ்ந்தமையும் தெளிவாகின்றது.

குசலான மலையிலுள்ள ஏழு சாசனங்கள் படியெடுக்கப்பட்டு அவை பௌத்த சமயம் சார்ந்தவை என பேராசிரியர் பரணவிதான உறுதிப்படுத்தினார். இருந்தபோதிலும் தமிழ் பேராசிரியர்களான சி.பத்மநாதன், ப.புஷ்பரட்ணம் ஆகியோர் தமிழ் - பௌத்தம் என்பதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். இவை தவிர இங்கு காணப்பட்ட ஒரு சாசனம் வாசிக்கப்படவில்லை. வெளியிடப்படவில்லை. ஆயினும் வாசிக்கப்படாத இச்சாசனம் பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்களால் வாசிக்கப்பட்ட போது அது தமிழ் மொழிக்குரிய சிறப்பெழுத்துக்களைக் கொண்டமைந்துள்ளதைக் காணலாம். இதில் பண்பாணன் எனும் சொல் உள்ளது. இங்கு 'ன்' என்பது தமிழ் மொழிக்குரிய சிறப்பெழுத்து. பௌத்த சமயம் பற்றிக் கூறப்பட்டாலும் இங்கு பௌத்த சமயத்தைப் பின்பற்றிய தமிழர்களே வாழ்ந்துள்ளதை இச்சாசனம் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

இதனை வலியுறுத்தும் வகையில் வெல்லாவெளிச் சாசனத்தில் காணப்படும் பெரும்பாணன் என்பது பிராகிருத மொழிச் சாசனங்களிற் காணப்படும் ப₃ணக என்ற சொல்லுக்குப் பதிலான தமிழ்ச் சொல்லாகும். பண்ணோடு பாடுகின்ற பாணனே பண்பாணன் (பத்மநாதன் 2013:37). அது பிராகிருத வழக்கிலே ப₃ணக என்று சொல்லப்படும் தேரரைக் குறிப்பதற்குப் பண்பாணன் என்ற தூய தமிழ்மொழித் தொடரைப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அனைத்து சாசனங்களையும் பிராகிருத மொழியில் எழுதியவர்கள் பௌத்த தர்மம் பற்றிய பிரதான பகுதியை தமிழ்ச் சொல்லால் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

எனவே தொகுத்து நோக்கும் போது குசலான்மலையில் ஆரம்ப காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் கி.மு 3 ஆம் நூற்றாண்டைக் சேர்ந்தவர்களாவர். பௌத்தசமயம் ஆதியில், இலங்கையிலே தமிழையும் வேறு மொழியினையும் பேசியவர்களிடையே பரவியதாகும். குசலான்மலையிலிருந்த சங்கத்தார் பெரும்பள்ளி பல துறவிகள் வாழ்ந்த பள்ளியாக நெடுங்காலம் காணப்பட்டது. அது தமிழரான பௌத்த துறவிகள் வாழ்ந்த பள்ளி என்பதும் தமிழ்ச் சமூகங்களுக்குரிய பள்ளி என்பதையும் உறுதிப்படுத்தலாம்.

3.2 பங்குடாவெளி

செங்கலடி பதுளை வீதியினூடாகச் செல்லும் போது ஏழு கிலோமீற்றர் தொலைவில் பங்குடாவெளி எனும் பழம்பெரும் கிராமம் அமைந்துள்ளது. பிரதான வீதியோரத்திலே வயல்

நிலமொன்றிலே வயல் திருத்துவதற்கு மண்ணை அகழ்ந்த போது இந்த இடிபாடான துண்டங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை பாரியதொரு கட்டமொன்றின் இடிபாடாக கருதக்கூடிய விதத்தில் அமைந்துள்ளன. பெரியதும் சிறியதுமான கருங்கற் தூண்கள், புராதன செங்கற்கள், சதுர வடிவிலான பீடகம், அரைவட்டக்கற்பலகைகள் என்பன தர்மலிங்கம் யோகமலரின் காணியில் காணப்படுகின்றன. அத்தோடு மூலையில் சதுரமாக வெட்டப்பட்ட குழிகளையுடைய பலகை போன்று சீராகவுள்ள கல்லொன்றும் காணப்படுகின்றது. அதேநேரம் நீளமான தூண்களில் குழிகளையுடையதாகவும் இங்கு காணப்படுகின்றது. தர்மலிங்கம் புவிந்திரநாதன் காணியில் பழைய கற்தூண்கள், செங்கற் சிதைவுகளுமுண்டு. இவை தொல்லியல் சம்பந்தமான கட்டட அமைப்பாகும்.

இப்பகுதியில் 2016 காலப்பகுதி மட்டக்களப்பு மங்களராமய விகாராதிபதி அம்பிட்டிய சுமணரத்தன தேரர் தனியார் காணிக்குள் அத்துமீறி நுழைந்து பௌத்த மத அடையாளங்கள் காணப்படுவதை அரசு மரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு விளக்கினார். இதனால் அக்காலம் தொடக்கம் இன்றுவரை அப்பகுதி வாழ் தமிழ் மக்கள் பதற்றத்துடன் வாழும் நிலை உருவாகியுள்ளது. மூலிகைக் குணமுடைய அரசுமரத்தை தமிழ் மக்கள் தங்கள் சொந்தக் காணிகளில் நடவும் ஐயப்படுகின்றனர்.

இக்கிராமத்தில் நெல்லுப்போடியார் கல் எனும் சிறிய மலைத்தொடருக்கு அண்மையில் வீதிகள் அமைப்பதற்காக மண் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட வேளையில் ஏராளமான மட்கலவோடுகள் கிடைத்துள்ளன. பெருங்கற்காலப் பண்பாடு நிலவிய ஓர் இடமாக அதனை அடையாளப்படுத்தலாம். அவ்விடம் முழுமையான ஆய்விற்குட்படுத்தப்படுகின்ற போது மேலும் பல சான்றுகள் கிடைப்பதற்கான வாய்ப்புகள் உள்ளன.

மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரத்தில் “கூத்திகன் புதல்வனாகிய சேனன் தனது தம்பிமார் இருவரையும் மந்திரிகளாய் நியமித்து மட்டக்களப்பை இராசதானியாக்கி மனுநீதியின்படி அரசியற்றி வருங்காலம் கலிங்கதேச, வங்கதேச, சிங்கபுரமிருந்து தனது சந்ததியினரில் அநேக குடும்பங்களை வரவழைத்து மட்டக்களப்பு பல திக்கிலும் குடியேற்றினான். இவரின் மனைவி நாகமணி. இவரின் மகன், மகன், மகன், மகன் எனும் நாலு தலைமுறையாக மட்டக்களப்பை இருநூற்றி முப்பது வருடங்களாய் ஆண்டு வந்தனர். இவர்கள் காலத்திலே மாப்புட்டி, மணற்புட்டி, நாப்புட்டி, மலகவத்தை, உன்னாஞ்சை, தம்புட்டி, பன்கிடான்வெளி, அன்பிலாலன் துறை, அறுகம்பைப் பூமுனை, கோங்குகாசி, அப்பன்பிட்டி இவ்வளவுரும் மட்டக்களப்பில் இராசாக்கள் கூடுமிடமாயிருந்து வந்தது.” (கமலநாதன், 2005:13). மேற்கூறப்பட்டதற்கிணங்க மட்டக்களப்பு வரலாற்றிலே பன்கிடான்வெளி சிற்றரசு மரபிற்குட்பட்டிருந்ததை நாம் அறியலாம். குசலான் மலைக்கு அண்மையில் இப்பிரதேசம் காணப்படுவதால் இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் அதனோடு தொடர்புபட்ட தமிழ் - பௌத்தராக இருக்கலாம்.

3.3 ஆரையம்பதி - கோவில் குளம்

ஆரையம்பதி பிரதேச செயலகத்துக்குட்பட்ட கோயில்குள பிரதேசத்தில் ‘சிகரம்’ என அழைக்கப்படும் பகுதில் தமிழ், முஸ்லீம் இனத்தவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இப்பகுதியில் காலத்தால் பிற்பட்ட பள்ளிவாசல் தற்போது அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

தொல்லியல் மேலாய்வு தொல்லியற் திணைக்களத்தால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. களத்தைப் பார்வையிட்டபோது செங்கற் கட்டுமானங்கள், நாணயங்கள் பிற தொல்லியல் அம்சங்கள் மூலமாக கோவில் குளம் ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடம் என்பதும் கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டில் மக்கள் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பதனையும் ஊகிக்க முடிகின்றது. இதனை வலுப்படுத்தக் கூடிய வகையில் கள ஆய்வில் செங்கற்களில் இரண்டு பிராமி எழுத்துகள் கண்டறியப்பட்டன. செங்கற் கட்டுமானங்களின் தொடர்ச்சி பரந்தளவு பிரதேசத்தைக் கொண்டுள்ளதை களப்பயணத்தின் போது அறிய முடிந்தது.

ஆனால் மண்முனையை தலைநகராகக்கொண்டு கி.பி 390 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் உலகநாச்சியார் ஆட்சி செய்து வந்ததாகவும் அவரினால் இப்பகுதியில் சிவாலயமொன்று கட்டப்பட்டதாகவும் தங்கேஸ்வரி குறிப்பிட்டுள்ளார். வரலாற்றுச் சம்பவங்களின் அடிப்படையில் உலகநாச்சி தொடர்பான விடயங்களை தொடர்ந்தும் ஆய்வுக்குட்படுத்த வேண்டும்.

இப்பகுதியில் மேலாய்வுகளை விடுத்து அகழ்வாய்வுகளை மேற்கொள்ளும் போது உண்மையான வரலாற்றை அறிய முடியும். இதற்குத் தடையாக இங்குள்ள குடியேற்றங்களும் அரசியல் தலையீடுகளும் தடையாக அமைவதன் மூலம் தமிழர்களின் பூர்வீக வரலாறு மறைக்கப்படுகின்றது.

3.4 தாந்தாமலை

இவ்வாலயத்தின் மேற்குப்பகுதியில் தற்போதைய மடத்தின் பின்பக்கம் சுமார் 100 மீற்றர் தூரத்தில் சிறிய குன்று, குகை, கற்பீலி அமைப்பு, மலையில் அமைக்கப்பட்ட பாரிய குழி, கற்குழி, தூண்கள், படிக்கட்டுகள், கற்படுக்கை, கருங்கல் அமைப்புகள் காணப்படுகின்றன. இங்குள்ள அழிபாடுகள் சங்கமன்கண்டியில் காணப்படும் அழிபாடுகளை ஒத்துள்ளன என்றும், இத்தகைய கருங்கற் கட்டுமானங்கள் பெரும்பாலும் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலங்களில் (கி.மு.200) காணப்பட்டன என்றும் தங்கேஸ்வரி தனது ‘கிழக்கிலங்கை பூர்வீக வரலாறு’ எனும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மட்டக்களப்பு மான்மியத் தகவலின்படி “பிரசன்ன சித்து என்னும் மன்னன் கலி சகாப்தம் 3110 ஆம் வருடம் உன்னரசுகிரி (உகந்தை) அரசனாகினான். கடவுள் வழிபாட்டிற்கென உகந்தைமலை முருகன் ஆலயம், சங்குமன் கண்டிப் பிள்ளையார் ஆலயம், தாந்தாமலைப் பிள்ளையார் ஆலயம் என்பவற்றை ஆரம்ப காலத்தில் அமைத்திருந்தான். பின் வந்த கஜபாகு என்ற பெயரையுடைய மேகவர்ணன் என்பவன் சங்கமன் கண்டி, தாந்தாமலை ஆலயங்களைப் பரிபாலித்து மக்கள் வழிபாட்டிற்கு உதவினான். அவனுக்குப் பின் அவனின் மகள் ஆடகசவுந்தரி ஆட்சிக்கு வந்தாள். பின்பு தினசிங்கன் சமண சமயத்திற்கு மாறி சைவ ஆலயங்களை அழித்து அங்குள்ள திரவியங்களை சோழ நாட்டிற்கு அனுப்பி வர்த்தகம்

செய்தான்.” எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றை மையமாகக் கொண்டு நோக்குகின்ற போது தாந்தாமலைப் பிரதேசம் தமிழர்களுக்குரியது என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. பெரும்பான்மை சமூகத்தினரும் உரிமை கோருவதால் இப்பகுதி குறித்து ஆழமான அகலமான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுவது அவசியமானது.

3.5 ஆலங்குளம்

அக்கரைப்பற்று நகரிலிருந்து 12 கிலோமீற்றர் தூரத்தில் மேற்குப் பக்கத்தில் ஆலங்குளம் கிராமம் அமைந்துள்ளது. இக்கிராமத்தின் பண்டைய பெயர் ‘ஆலடிக்கல்’ என்பதாகும். இங்கிருந்த ஆலமரத்தின் கீழ் ஒரு சிறிய பாறை அமைந்திருந்தபடியால் இவ்விடம் ‘ஆலடிக்கல்’ எனப் பெயர் பெற்றது.

இவ்வட்டாரத்தில் பழக்கத்தில் இருந்து வரும் பல இடப்பெயர்கள் பண்டுதொட்டு இங்கு தமிழர்கள் வாழ்ந்து வந்ததன் அடையாளங்களாகக் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் தற்போது இங்கு ஒரு தமிழ்க் குடியிருப்பும் இல்லை என்பது கவலை அளிக்கின்றது.

ஏனெனில் இற்றைக்கு ஐந்து சகாப்தங்களுக்கு முன்னரே குடுவில் என்ற இடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை ஆய்வு செய்த பேராசிரியர் பரணவிதான அக்கல்வெட்டுக்களில் ஒன்றை ஆதாரமாகக் காட்டி இற்றைக்கு 2200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இவ்விடத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் வணிகர்களின் உறவினரான “திஸ்” என்ற தமிழ்ப் பெண் பற்றி உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்.

பேராசிரியர் இந்திரபாலா இலங்கையில் 2300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழர்கள் மொழியால் ஒரு இனக்குழுவாக வாழத் தொடங்கியதற்கு இக்கல்வெட்டையும் முக்கிய ஆதாரமாகக் காட்டுகின்றார். அண்மையில் கிழக்கிலங்கையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் மேலாய்வில் எழுத்துப் பொறித்த மட்பாண்டச் சாசனங்கள் பல கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

2000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட இச்சாசனங்கள் தமிழ் மொழியில், தமிழ் வரிவடிவத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் நாகன், ணாகன், தம்பன், வண்ணக்கன் முதலான பெயர்கள் பொறித்த சாசனங்கள் பற்றி பேராசிரியர் பத்மநாதன் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். இவ்வகையான மட்பாண்டச் சாசனங்கள் தமிழகத்தை அடுத்து கிழக்கிலங்கையிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளமை கிழக்கிலங்கைத் தமிழரின் பூர்வீக வரலாற்றுக்கு புதுவெளிச்சமுட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. தொல்லியல் அறிஞர்கள் தமிழகத்தில் இருந்து இலங்கைக்கு பெருங்கற்காலப் பண்பாடு என்ற புதிய நாகரிகத்தை அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் நாக இன மக்கள் எனக் கூறுகின்றனர்.

இப்பண்பாட்டு மக்கள் கிழக்கிலங்கையில் வாழ்ந்ததற்கான ஆதாரங்கள் பல இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நிலையில் அப்பண்பாட்டு மக்கள் பயன்படுத்திய மட்பாண்டங்களில் நாகன், ணாகன் முதலான பெயர்கள் இடம்பெற்றிருப்பது கிழக்கிலங்கையில் வாழ்ந்த பூர்வீக

தமிழர்கள் நாக இனக்குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதை மேலும் உறுதி செய்வதாக உள்ளது. இவ்வரலாற்றுப் பின்னணியிலேயே அம்பாறை ஆலங்குள ஆலயத்தின் தோற்றத்திற்கான காரணங்களை நோக்குவது பொருத்தமாகும்.

நீண்ட காலத்திற்கு முன்னரே ஆலங்கேணியில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் இவ்வாலயத்தைக் கைவிட்டதன் காரணமாக தற்போது இவ்வாலயம் பெருமளவுக்கு அழிவடைந்து ஆலமரங்களுக்கு மத்தியில் வழிபடப்பட முடியாத ஆபத்தைத் தரும் வெறும் கட்டடமாகக் காணப்படுகின்றது.

பேராசிரியர் புஷ்பரெட்ணம் அவர்கள் “இவ்வாலயம் சிறிய விமானத்துடன் கூடிய கர்ப்பக்கிரகம், அந்தராளம், முன்மண்டபம், பலிபீடம், கொடிக்கம்பம் என்பவற்றைக் கொண்டு கட்டப்பட்டதை ஆய்வுக் குழுவினரால் அடையாளப்படுத்த முடிந்தது. நீண்டகால வரலாற்றைக் கொண்டிருக்கும் இவ்வாலயம் பிற்காலத்தில் சீமேந்து கொண்டு மீள் உருவாக்கம் செய்யப்பட்டதை ஆலயத்தின் கட்டட வடிவங்களும் விமானத்தின் கலை வடிவங்களும் உறுதி செய்கின்றன. ஆயினும் இவ்வாலயம் மிகத் தொன்மையானதென்பதை ஆலயத்திற்கு உள்ளேயும், வெளியேயும் புதையுண்டு காணப்படும் பெருமளவு செங்கற்கள் உறுதிசெய்கின்றன. அதிலும் கர்ப்பக்கிரகம், அந்தராளம் என்பவற்றின் உட்பாகங்கள் முழுக்க செங்கற்களால் கட்டப்பட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. செங்கற்கள் கொண்டு கட்டப்பட்ட அந்தராளத்தின் முன்பக்கச் சுவர் சீமேந்து கொண்டு பூசப்பட்ட நிலையில் செங்கற் சுவர் தெளிவாகக் காணப்படுகிறது. 11 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பொலன்னறுவை, திருமங்களாய் ஆகிய இடங்களில் அமைக்கப்பட்ட சோழர் கால ஆலயங்களை நினைவுபடுத்துவதாக இக்கோயிலின் அமைப்புள்ளது.” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எதிர்காலத்தில் தொல்லியல் திணைக்கள அனுமதியுடன் இவ்வாலயப் பகுதியில் விரிவான தொல்லியல் அகழ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டால் இவ்வாலயத்தின் தோற்றகாலம், அதன் கலைமரபுகள், வழிபடப்பட்ட தெய்வங்கள், காலரீதியான ஆலய வளர்ச்சி, மாற்றம், ஆலயத்திற்கு சொந்தமாக இருந்த அசையும், அசையாத சொத்துக்கள், ஆலயத்தைப் பராமரித்த மக்கள், வழிபாட்டு மரபுகள் தொடர்பான பல உண்மைகள் வெளிச்சத்திற்கு வரும் என்பதில் ஐயமில்லை (புஸ்பரெட்ணம், 2019).

3.6 கன்னியா வெந்நீருற்று

திருகோணமலையிலிருந்து சுமார் ஐந்து கிலோமீற்றர் தொலைவில் கன்னியா வெந்நீருற்று அமைந்துள்ளது. இந்துக்கள் இறந்தோரின் 31 ஆம் நாள் அந்தியேட்டி கிரியைகளை செய்வதற்குரிய கோவிலாக கன்னியா வெந்நீர் ஊற்று நீண்ட காலமாக பயன்படுத்தினர். இப்பிரதேசத்தின் பூர்வீக வரலாற்றை திரிபுபடுத்தி, அதனை விலகம் விகாரையுடன் தொடர்புபடுத்தி ஒன்றிணைக்கும் செயல்திட்டத்தின் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்று வருகின்றது. சோழர் காலத்தில் விலகம் விகாரையானது “இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி” என விளங்கியது.

வில்லகம் விகாரை தொடர்பான வரலாற்றுச் செய்திகளில் கன்னியா வெந்நீருற்று தொடர்பான தகவல்கள் இல்லை (நவம் 'பெரியகுளம் வில்லகம் விகாரை' 2019:24).

தற்போது வெந்நீருற்றுப்பகுதியின் பின்பகுதி மலை அடிவாரத்தில் பௌத்த விகாரை நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இன்னமும் பிள்ளையார் கோவில் புணர்நிர்மானம் செய்யப்படாமல் அதற்குரிய முயற்சிகள் தடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. தமிழர்களின் பாரம்பரியத்தை முற்றாக மறுதலிக்கும் விதத்திலும் திரிபுபடுத்திய வரலாற்றை நிலைநிறுத்தும் நோக்கிலும் கன்னியா வெந்நீர் ஊற்று பிள்ளையார் கோவிலை இல்லாமல் செய்துவிடும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுவது தெட்டத்தெளிவாகத் தெரிகிறது.

தமிழர்களின் பாரம்பரிய உரிமைகளையும் வரலாற்று அடையாளங்களையும் பாதுகாத்து தமிழர்களின் இருப்பை பாதுகாக்கும் நோக்கிலான எவ்வித செயல்திட்டங்களையும் முன்னெடுப்பதில் தமிழ் தலைவர்களும் அக்கறை கொள்ளவில்லையென்பது புலனாகின்றது.

3.7 கன்னியாகுமாரி பிள்ளையார் ஆலயம்

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கன்னியாவின் சுற்றுலாப் பயணிகளின் ஈர்ப்புக்குள்ளான ஏழு வெந்நீருற்றுக்கள் அமைந்துள்ளன. இவற்றுக்கு அண்மையில் பிள்ளையார் கோவிலின் அடிக்கட்டுமான எச்சங்கள் உள்ளடக்கப்பட்ட பகுதி காணப்படுகின்றது. இந்நிலம் தமிழர், சிங்களவர் மத்தியில் பிரச்சினைக்குரியதாக் காணப்படுகின்றது. இப்பகுதியில் கன்னியா பிள்ளையார் ஆலயம் 1980 பிரித்தானியராட்சிக் காலத்தில் காணப்பட்டதாகவும் வழிபாடுகள் மேற்கொண்டதாகவும் தமிழ் மக்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இது தொடர்பான புகைப்படங்களும் சமூக வலைத்தளங்களில் வெளியாகின. தமிழர்களுக்குச் சொந்தமான இந்நிலத்தை வில்லகம் விகாரை பிரதமகுரு பௌத்தர்களின் விகாரையோடு தொடர்புபட்ட நிலமென்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

பிரித்தானியராட்சியின் போது காணி தனது பேரனுக்கு கைமாறப்பட்டதாகவும் அவரின் இறப்பினைத் (1964) தொடர்ந்து 2002 ஆம் ஆண்டு முதல் பழைய பிள்ளையார் ஆலயத்துக்குப் பதிலாக புதிய ஆலயம் அமைக்க முயற்சி மேற்கொண்ட போது சிங்களவர் உரிமை கோரியதாகவும் காணி உரிமையாளர் திருமதி.கோகிலரமணி குறிப்பிடுகின்றார். இதனால் ஏற்பட்ட குழப்பநிலை காரணமாக வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் கோவில் அடிக்கட்டுமானத்திற்குரிய தொல்லியல் எச்சங்களைப் பாதுகாப்பது தொடர்பில் இதுவரை முடிவு எடுக்கப்படவில்லை.

கன்னியா வெந்நீருற்றுக்கு அருகிலுள்ள பூர்வீக பிள்ளையார் இருந்த மேடானது அனுராதபுர காலத்துடன் தொடர்புபட்டது. வில்லகம் விகாரையின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டிருந்தது என்பதற்கு எவ்வித வரலாற்று உண்மையும் இருக்கமுடியாது (நவம் 'பெரியகுளம் வில்லகம் விகாரை' 2019:24).

3.8 வில்லகம் விகாரை

இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பிராமிக் கல்வெட்டில் வில்கம் விகாரையானது “வேள்கம விகாரை” எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதை பரணவிதான எடுத்துக்காட்டுகின்றார். இக்கல்வெட்டின் மொழிப்பயன்பாடு பிராகிருதம் அல்லாத வேறு மொழி தெரிந்த ஒருவரால் எழுதப்பட்டுள்ளதென்பதை குறிப்பிடுகின்றார். இவரது இக்கருத்தின்படி தமிழ் தெரிந்த ஒருவரால் கையாளப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதை அறியமுடிகின்றது.

தொல்பொருளியல் திணைக்களம் 1929 ஆம் ஆண்டு திருகோணமலை மாவட்டத்தில் பெரியகுளம் எனுமிடத்தில் மேற்கொண்ட அகழ்வாராட்சியில் பௌத்த பள்ளியொன்றின் அழிபாடுகளிடையே தமிழ் சாசனங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. இது ‘இராஜ ராஜப் பெரும்பள்ளி’, ‘நாதனார் கோவில்’ எனவும் அழைக்கப்பட்டது. 1953 இப்பகுதியில் புதிய விகாரை நிறுவப்பட்டது. 1954 அகழ்வின்போது தமிழ் கல்வெட்டுக்கள், தானமளித்தவர் பெயருடனான நந்தா விளக்கு என்பன கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. 11 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய 16 சாசனங்களில் விளக்கு, பசு, எருமை, காசு இராஜராஜ பெரும்பள்ளிக்கு தானமளிக்கப்பட்ட செய்தி ஆறு சாசனங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கன்னியா வெந்நீரூற்று, பிள்ளையார் ஆலயம் என்பன வில்கம் விகாரையோடு தொடர்புபடுத்த பெரும்பான்மை சமூகம் முனைகின்றது. ஆனாலும் வில்கம் விகாரை தமிழ் பௌத்தத்தின் அடையாளமாகும். சோழர் காலத்தில் ‘இராஜ ராஜப் பெரும்பள்ளி’ என அழைக்கப்பட்டது. சோழராட்சிக்கு பின்பு தமிழ் பௌத்தர்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதை பொலன்னறுவையில் கிடைக்கப்பெற்ற கஜபாகு மன்னனின் 15, 38 ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் முக்கிய சான்றாகும். இதன்படி தமிழர்கள் கி.பி 12 ஆம் நூற்றாண்டு வரை பௌத்தத்தை பின்பற்றியிருந்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது. தமிழ் மொழியிலான கல்வெட்டுக்களும் மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. வில்கம் விகாரையில் அழிபாடுகளிடையே கண்டெடுக்கப்பட்ட ஏழு சாசனங்கள் சோழர் காலத்திற்குரியவையாகும் (பத்மநாதன்,2006:112,113).

திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள வில்கம் விகாரை, கன்னியா வெந்நீரூற்று, பிள்ளையார் ஆலயம் என்பன ஒன்றுக்கொன்று அண்மையில் அமைந்துள்ள வரலாற்றிருப்பிடங்களாகும். இவை தமிழர்களின் பூர்வீக வரலாற்றிடங்கள் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

3.9 சம்மாந்துறை பிள்ளையார் ஆலயம்

தற்போது பல வரலாற்றுச் சான்றுகள் திரிவுபடுத்தப்பட்டு இந்துக் கோயில்கள் உடைக்கப்பட்டு வருகின்றமை சமகாலத்தில் பரவலாக பல இடங்களில் நடைபெறுகின்றன. சம்மாந்துறை தமிழ் குறிச்சி, காளி கோவில் வளவில் இருந்த பிள்ளையார் சிலை இனந் தெரியாத நபர்கள் உடைத்து சேதமாக்கப்பட்டது (09.03.2013). இக்கோவிலானது சம்மாந்துறை நீதிமன்றக் கட்டடம், சம்மாந்துறை பொலிஸ் நிலையம் என்பவற்றுக்கு அருகில் அமைந்துள்ளது. மேலும், சம்மாந்துறை கோரக்கர் கிராமத்திலுள்ள அகோர மாரியம்மன் ஆலயம் மற்றும் அதன் வளாகத்திலுள்ள பிள்ளையார் ஆலயத்திலுள்ள பரிவார விக்கிரகங்களை ஆலய

வளாகத்தினுள் தலை கீழாக மண்ணினுள் புதைத்தனர். ஐம்பொன்களால் செய்யப்பட்ட ஆஞ்சநேயர், முருகன் விக்கிரகங்கள் களவாடப்பட்டதுடன் திரிகூலங்களும் வேல்களும் பிடுங்கி சேதமாக்கப்பட்டு வீசப்பட்டன (2016). இவ்வாறு சிலைகளை உடைப்பது அச்சமயம் சார்ந்த மக்களை இழிவுபடுத்தும் செயலாகும். இச்சம்பவங்கள் இப்பகுதியில் இன்றுவரை தொடர்ந்த வண்ணமேயுள்ளன. இவ்வாறான செயல்களை கட்டுப்படுத்த அரசு சட்ட நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

3.10 பொலன்னறுவைக்கால இந்துக் கோவில்கள்

பத்தாம் நூற்றாண்டின் நாலாம் காற்பகுதி தொடக்கம் சுமார் 70 ஆண்டு காலம் இலங்கையில் சோழர் ஆட்சி பொலன்னறுவையில் நிலவியது (993 - 1070). பொலன்னறுவையில் பத்துச் சிவன் கோவில்களும், ஐந்து விஷ்ணு கோவில்களும், ஒரு காளி கோயிலுமாகப் பதினாறு இந்துக் கோவில்கள் அகழ்வாராய்ச்சிகள் மூலம் அறியப்பட்டுள்ளன. இவை அனைத்துமே சோழர் காலத்தில் கட்டப்பட்டவை என்பதற்கில்லை. ஒன்றிரண்டு கோவில்கள் மட்டுமே அவ்வாறு கூறத்தக்கவை. பாண்டியர் காலத்திலும் கோவில்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. கலிங்க மாகனின் காலத்திலும் இவற்றுட் சில கட்டப்பட்டிருக்கக் கூடும் எனக் கருதப்படுகின்றது.

இலங்கைத் தொல்பொருள் துறையினர் கோவில்களின் பெயர்களை எண்கள் மூலம் அடையாளம் காண்கின்றனர். வானவன் மாதேவி ஈச்சரம் என அழைக்கப்பட்ட இரண்டாம் சிவ தேவாலயமே முழுமையாகப் பேணப்பட்ட நிலையில் உள்ளது. ஐந்தாம் சிவ தேவாலயமும் ஓரளவுக்கு நல்ல நிலையில் உள்ளது. ஏனையவற்றுள் பெரும்பாலானவை அடித்தளம் முதலான குறைந்தளவு தடயங்களையே கொண்டுள்ளன. இங்குள்ள கல்வெட்டுக்கள் சிதைவடைந்த நிலையிலுள்ளன.

வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரத்தில் காணப்பட்ட கல்வெட்டின் மூலம் முதலாவது இராஜேந்திர சோழனின் ஆரம்ப காலத்தைச் சேர்ந்ததாகும். இதன் அமைப்பு சோழர் காலத் திராவிடக் கட்டடக்கலைப் பாணியை வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆனால் முதலாவது சிவ தேவாலயம் பாண்டியர் கட்டடக்கலைப் பாணியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது பன்னிரண்டு அல்லது பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது எனக் கருதப்படுகின்றது. தமிழ் நாட்டில் கட்டப்பட்டது போன்ற பெரிய கோவில்களை இலங்கையில் சோழர்கள் கட்டவில்லை.

பொலன்னறுவையில் காணப்படும் இந்துக் கோவில்கள் சரியான முறையில் பேணப்படாமலுள்ளது. இதற்கு முக்கிய காரணம் பெரும்பான்மையாக பௌத்தர்கள் வாழ்கின்றமையும் அரசியல் தலையீடுகளும் பிரதானமாகும். மேலும் இலங்கையை தமிழராகிய சோழர்கள் ஆட்சி செய்தனரென்பது பேரினவாதிகளுக்கு அவதூறாகக் காணப்பட்டமையால் அதன் பெயரையும் சிங்களமயமாக்கம் செய்துள்ளனர். பாடசாலைப் பாடநூற் திட்டங்களிலும்

சோழராட்சிக் காலம் உள்ளடக்கப்படவில்லை. இவ்வாறு ஒரு இனத்தின் வரலாறு திட்டமிட்ட வகையில் அழித்தொழிக்கப்படுகின்றது.

4. முடிவுரை

இவ்வாய்வின் மூலமாக இனமுரண்பாடுகளைத் தோற்றுவிக்கும் தொல்லியல் மூலாதாரங்கள் தமிழர்களுக்கு சவாலாக அமைகின்றது. இனமுரண்பாடுகளைத் தோற்றுவிக்கும் விதத்தில் பௌத்த மதத் தலைவர்களின் தன்னிச்சையான செயற்பாடுகள் அமையப்பெற்றுள்ளன. தமிழர்களின் தொல்லியல் இருப்புக்களைப் பாதுகாப்பது தொடர்பான பெரும்பான்மை அரசு தலைவர்களின் அசமந்தப் போக்கும் தமிழ் மக்களின் விழிப்புணர்வின்மையும் முக்கிய காரணமாகின்றது. அத்தோடு தமிழ், சைவம் சார்ந்த புராதனச் சான்றுகள் காலத்திற்குக் காலம் அழிக்கப்பட்டு வருகின்றமையும் அதனை மக்கள் கோரிக்கைகளாக முன்வைக்கின்ற போது பெரும்பான்மை சமூக அரசியல் தலையீட்டால் அதனை மூடி மறைப்பதும் பாரிய சவாலாக காணப்பட்டது. இந்நிலை மாற்றப்பட வேண்டும். ஒரு சமூகத்தின் இருப்பைத் தக்க வைக்க வரலாற்றுச் சான்றுகள் முதன்மை பெறுகின்றன. அதிலும் இலக்கியச் சான்றுகள் உருவாக்கம் பெறமுன்பு அதாவது கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திற்குரிய வரலாற்றினை முன்வைப்பதில் தொல்லியற் சான்றுகள் துணைபுரிகின்றன. அவை மறைக்கப்படும் நிலையில் தமிழரின் தனித்துவம், வரலாறு, பண்பாட்டம்சங்கள் கேள்விக்குறியாக்கியுள்ளன.

எனவே இவ்வாய்வின் மூலம் சமகாலத்தில் தொல்லியற் சான்றுகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியமும் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. அத்தோடு எமது எதிர்கால சந்ததியினருக்கும் விட்டுச் செல்ல வேண்டிய பொறுப்பு எமக்குண்டு என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

5. தீர்வாலோசனைகள்

- ✓ இனமுரண்பாடுகளைத் தோற்றுவிக்கும் தொல்லியல் ஆதாரங்கள் தொடர்பான விடயங்கள் பூரணமாக ஆராயப்பட்டு அவை தொடர்பான தகவல்கள் தெளிவாக வெளியிடப்பட வேண்டும்.
- ✓ தமிழ் மக்கள் பொறுப்புணர்ச்சியுடனும் வரலாற்றுச் சான்றுகள் தொடர்பான விழிப்புணர்வுடன் செயற்பட வேண்டும்.
- ✓ பௌத்த சமயத் தலைவர்கள் தன்னிச்சையான நடவடிக்கைகளைத் தவிர்க்க வேண்டும் இத்தகைய செயற்பாடுகளுக்கு அரசு அதிகாரிகள் இடமளிக்காது மனிதநேயத்துடன் செயற்பட வேண்டும்.
- ✓ பௌத்தம் இலங்கையில் பரவ முன்பு இங்குள்ள தமிழ் மக்கள் பௌத்த சமயத்தை ஆதரித்தமையால் தமிழ் - பௌத்தம் உருவாகியதை பெரும்பான்மைச் சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதனை தக்க சான்றுகளோடு உறுதிப்படுத்த வேண்டும்.

- ✓ தொல்லியற் சான்றுகள் உள்ளடக்கி அருங்காட்சியகம் கிழக்கு மாகாணத்தில் அமைக்கப்பட வேண்டும்.

6. உசாத்துணை

- 1) பத்மநாதன்.சி., 2013, இலங்கைத் தமிழ் சாசனங்கள் - II, இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு.
- 2) புஷ்பரட்ணம்.ப., 2001, பண்டைய இலங்கையில் தமிழும் தமிழரும், கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்.
- 3) கமலநாதன்.இ.சா., 2005, மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம், குமரன் புத்தக இல்லம்.
- 4) தங்கேஸ்வரி.க., 2007, கிழக்கிலங்கை பூர்வீக வரலாறு, மணிமேகலை பிரசுரம், சென்னை.
- 5) நடராசா.F.X.C., 1998, மட்டக்களப்பு மான்மியம், மட்டக்களப்பு மாவட்ட கலாசாரப் பேரவை.
- 6) Paranavitana.S., 1970, Inscription of Ceylon: Early Brahmi Inscriptions, The Department of Archaeology Ceylon, Colombo.
- 7) நானிலம்., 2011, 'ஏறாவூர்ப்பற்றின் வரலாற்று சின்னங்கள்', ஏறாவூர்ப்பற்று பிரதேச செயலக கலாசாரப் பேரவை, பக்:37-43
- 8) தொல்லியல் திணைக்கள ஆய்வறிக்கை - குசலான்மலை, இலுப்படிச்சேனை, மட்டக்களப்பு மாவட்ட செயலகம்.
- 9) தினக்குரல், 01.04.2019, பக்.11.
- 10) வீரகேசரி, 13.05.2016
- 11) தினகரன், 01.05.2013
- 12) TamilNet, Friday, 12 July 2019, 07:29 GMT